

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014) Tekst: Lucas 21, 16 - 18 Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Gezang 119 : 1 en 2**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Lied 460 : 1 en 3**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : 2 Korinthiërs 11 : 16 – 29 en Romeinen 8 : 31 - 39**
8. **Zingen : Gezang 65 : 1, 3 en 4**
9. **Tekst : Lucas 21 : 16 - 18**
10. **Zingen : Psalm 118 : 5 en 6**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Lied 293 : 1, 2, 3 en slot**

Middagdienst

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Gebed voor de opening van Gods Woord**
4. **Schriftlezing : 2 Korinthiërs 11 : 16 – 29 en Romeinen 8 : 31 - 39**
5. **Zingen : Gezang 65 : 1, 3 en 4**
6. **Tekst : Lucas 21 : 16 - 18**
7. **Prediking**
8. **Zingen : Psalm 118 : 5 en 6**
9. **Geloofsbelijdenis door het zingen van Gezang 179b**
10. **Dankzegging en voorbede**
11. **Inzameling van de offergaven**
12. **Slotzang : Lied 293 : 1, 2, 3 en slot**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Ik had u twee weken geleden al beloofd dat ik deze zondag verder met u zou stilstaan bij wat de bijbel ons leert over het lijden. Lijden, zoals we dat ook vandaag doen, nu opnieuw van een aanzienlijk aantal broeders en zusters moet worden afgelezen dat ze zich onttrokken hebben aan opzicht en tucht van de kerkenraad en aan ons als gemeente. Ze willen niet langer met ons optrekken. Dat vervult met zorg, omdat het er alle schijn van heeft dat sommigen van hen de Here de rug hebben toegekeerd. Ze wandelen niet meer met God, maar gaan geheel hun eigen weg. Anderen willen nog wel met de Here verder, maar dan in een ander kerkverband. Maar wat ze ook doen, het doet pijn. Mensen die bij ons horen, met wie we ons verbonden wisten en weten, willen niet met onze verder in de dienst aan de Here.

Hoe pijnlijk het ook is, toch moeten we niet verbaasd zijn. De Here Jezus heeft het al gezegd dat zijn Koninkrijk scheiding maakt tussen mensen. Zelfs tussen mensen die door een bloedband aan elkaar verbonden zijn.

Twee weken geleden hebben we gezien dat lijden onlosmakelijk met het christelijk leven verbonden is. Overal waar Paulus de blijde boodschap van de opstanding van de Jezus Christus verkondigde, vertelde hij ook dat wij pas na veel beproeven het Koninkrijk van God binnen kunnen gaan. Betekent dat dat het leven van een christen en ellendig en triest leven is? Nee, dat is geen geval. Want als christenen weten we dat God ons dit lijden toedeelt. Het komt uit zijn goede Vaderhand. Ons lijden is ook niet zinloos. Het is bedoeld om ons op te voeden in geloof. Zodat we meer en meer op God leren vertrouwen. En hoe meer je op God vertrouwt, hoe vrijer en onbezorgder je in het leven kunt staan. Niet dat je je verstand niet meer gebruikt of geen verantwoordelijkheid neemt. We zijn als christenen geen fatalisten. Zo van het maakt niet uit wat ik doe, het gebeurt toch zoals God wil. Als na de dood van Stefanus de kerk in Jeruzalem vervolgd wordt, dan blijven de christenen niet lijdzaam in Jeruzalem zitten wachten tot ook zij in de gevangenis worden gegooid. Velen verlaten de stad en zoeken een veilig heenkomen. Als het leven van Paulus in Damascus in gevaar is, blijft Paulus niet werkeloos afwachten. Nee, hij vlucht uit de stad. Als David op de vlucht is met zijn mannen en ze honger krijgen, dan eten ze zelfs de heilige toonbroden uit de tempel. Vertrouwen op de Here

en maatregelen nemen sluit elkaar duidelijk niet uit. Maar geloof en grote bezorgdheid horen niet bij elkaar.

Dat is ook wat de Here Jezus aan zijn leerlingen wil meegeven in onze tekst. En de apostelen krijgen nogal wat te horen. Hij vertelt ze dat hun ouders, broers, verwanten en vrienden hen zullen uitleveren. Uitleveren aan overheden. Aan kerkelijke overheden. Aan wereldse overheden. Moet je je voorstellen! Je eigen familie verraadt je. Vandaag kunnen diverse broeders en zusters daar een klein beetje van meevoelen. Niet dat ze verraden zijn en overgeleverd worden aan overheden. Maar daar is wel een pijn van in de steek gelaten worden. Kinderen die nadrukkelijk een andere keuze maken en daarin laten weten dat ze afscheid nemen van het geloof van ouders of andere familieleden. Die laten weten dat datgene wat voor hun ouders of andere familieleden zo dierbaar is voor hen niets of weinig meer betekent. En als broeders en zusters van hen die zich onttrokken hebben, voelen we ook iets van die pijn. We wisten ons met elkaar verbonden in het geloof en die verbondenheid is nu weg gevallen.

Als vertrek van broeders en zusters al zoveel pijn kan doen, hoeveel pijn moet het dan doen als bloedverwanten, ouders en broers, je verraden en overleveren aan overheden. Hoe erg moet je je familielid haten dat je hem of haar verraadt en overgeeft om gevangen gezet te worden! Je kunt als kind wel eens moeite hebben met je ouders of andersom. Maar er moet wel heel wat gebeuren voor je ze verraadt. Maar toch zal de haat zo groot zijn. Dat is wat de apostelen te wachten staat. Sommigen van hen zullen worden terecht gesteld. Wat een vooruitzicht! Sommigen zullen een gewelddadige dood moeten sterven voor het evangelie. Hoe zouden wij reageren als de Here dat tegen ons had gezegd? “Je zult moeten sterven voor mijn Naam.” Misschien zou de angst ons naar de keel vliegen. Want dat is toch geen blij vooruitzicht.

Trouwens zullen ze niet alleen gehaat worden door hun familie. Maar Christus zegt dat ze door iedereen zullen worden gehaat omwille van zijn Naam. Iedereen zal ze haten. We hebben bijna allemaal wel eens meegemaakt dat iemand ons haat. Dat voelt verschrikkelijk. Hoe moet het dan voelen als iedereen je haat? Wie durft dan nog zijn plek in te nemen in deze wereld?

En toch durft de Here Jezus dan toch te zeggen dat geen haar van hun hoofd verloren zal gaan. Sommigen zullen hun hoofd verliezen maar toch zal geen haar verloren gaan. Het klinkt zo tegenstrijdig. Als je vervolgt en bespot wordt vanwege de God die je lief hebt,

dan is het zo vanzelfsprekend om te roepen om God. Je lijdt toch voor Hem. Waarom redt God dan niet? Ziet Hij je lijden dan niet. Doet het Hem dan niets dat iedereen je haat en zal juichen om je lijden en dood? Waar is God?

God vergeet zijn kinderen niet. God laat zijn dienaren niet in de steek. God ziet wat er gebeurt met zijn kinderen en ziet hun lijden. Hij ziet hoe ze worden toegetakeld. En Hij zorgt ervoor dat er zelfs geen haar van zijn kind verloren gaat. De Here Jezus wil met deze woorden dus niet zeggen dat er niets met ze kan gebeuren. Hij heeft net gezegd dat dat wel kan en dat het zal gebeuren. Maar wat niet zal gebeuren is dat er zelfs maar een haar van ze verloren zal gaan. En dat is zo belangrijk om vast te houden. Wat er ook met ons gebeurt ten tijde van vervolging, ten tijde van ziekte, ten tijde van welk lijden dan ook, de Here verliest ons geen moment uit het oog. Ja, de Here let zo scherp op zijn kinderen dat Hij oog heeft voor zelfs het allerkleinste, een haar, en dat Hij er voor zal zorgen dat we die uiteindelijk terug krijgen. Niets gaat er verloren van Gods kinderen.

We moeten dus niet bezorgd of angstig zijn. Als de Here Jezus in Mattheüs 6 zegt dat we bijvoorbeeld niet bezorgd moeten zijn over eten of drinken, maar ons aan de Here moeten toevertrouwen. Omdat onze hemelse Vader wel weet dat wij eten en kleding nodig hebben, dan wil de Here Jezus daar niet mee zeggen dat we nooit honger zullen kennen. Gods kinderen kunnen met honger te maken krijgen. Gods kinderen hebben in de Tweede Wereldoorlog honger gekend. Paulus schrijft dat hij zelf geregeld honger heeft gehad. Maar dat betekent niet dat we de zorg ervoor niet aan de Here moeten overlaten. Ook hier geldt dat we er natuurlijk voor moeten werken. Het is niet zoals in de tijd dat het volk Israël door de woestijn trok en elke dag nieuw manna van de Here ontving. Manna dat ze trouwens wel zelf moesten gaan verzamelen. Waar het dus om gaat dat we onze energie niet moeten verspelen aan tobben en zorgen maken. Ons leven is tot op onze laatste haar in de handen van de Here. Daarom moesten de apostelen zich geen zorgen maken als ze zouden worden verraden en worden uitgeleverd aan overheden die hen kwaad wilden doen. Zelfs niet als deze hen wilden doden. De Here ziet alles en is erbij.

Als we tot ons door laten dringen wat Paulus allemaal heeft meegemaakt in zijn jaren als apostel. Talloze malen heeft hij gevangen gezeten. Hij heeft vele lijfstraffen moeten ondergaan. Hij is met stenen bekogeld. Hij heeft drie mal schipbreuk geleden. Overal had hij te maken met bedreigingen. Het maakte niet uit waar hij was. Hij heeft honger

gekend, dorst gekend en kou gekend, maar altijd wist hij dat God erbij was. Hij wist ook waarom hem dit lijden overkwam. Zodat God zijn grootheid zou kunnen tonen in de zwakheid van Paulus.

In Filippenzen 1, schrijft Paulus over zijn gevangenschap en over zijn onzekere toekomst. Wat gaat er met hem gebeuren? Moet hij sterven? Of zal hij blijven leven? En wat schrijft hij dan in vers 20: “Het is mijn stellige hoop en verwachting dat ik mij nergens voor zal hoeven te schamen, maar dat Christus bij alles wat mij overkomt in alle openheid geëerd zal worden, of ik nu in leven blijf of moet sterven.” Hier ligt het geheim van Paulus. Om deze reden maakt Paulus zich geen zorgen. Want wat er ook met hem gebeurd, God heeft de regie, en God zal ervoor zorgen dat Jezus Christus geëerd zal worden in het leven van Paulus. Of hij daarvoor nu moet sterven of dat hij nog op aarde zijn leven zal voorzetten. Wat leert Paulus ons dus? Dat de Here die weg met ons gaat die het meest bijdraagt aan zijn eer? En de Here Jezus heeft ons geleerd dat God dat niet doet ten koste van ons, over onze ruggen heen, maar dat er zelfs geen haar van ons verloren zal gaan.

We hoeven dus niet bezorgd te zijn, broeders en zusters. We maken vandaag helaas voor de zoveelste keer mee, dat broeders en zusters zich aan de gemeenschap met ons onttrekken. In een onbewaakt ogenblik kan je dan wel eens de angst om het hart slaan. Dan kan de vraag op onze lippen komen hoe het toch met de Gereformeerde Kerk zal gaan in de toekomst. Maar daar moeten we ons dus niet allerlei zorgen over maken. Natuurlijk moeten we kijken waarom broeders en zusters weggaan. Waar hebben we steken laten vallen als gemeente of kerkenraad? Maar we hoeven niet in paniek te raken. En als we met lijden en verdriet te maken krijgen, hoeft niemand dat te verheerlijken. We hoeven het ook niet speciaal op te zoeken. Veel christenen verlieten Jeruzalem toen na de dood van Stefanus de vervolging in de stad toenam. Natuurlijk was dat lijden en verdriet voor deze broeders en zusters, maar het was uiteindelijk voor de kerk van Christus een zegen. Want langs deze weg bereikte het evangelie allerlei mensen buiten Jeruzalem en groeide de kerk.

En dat is wat Paulus ook bedoelt als hij in Romeinen 8:37 schrijft dat wij in dit alles..... En met dat alles bedoelt hij ‘tegenspoed, ellende of vervolging, honger of armoede, gevaar of het zwaard’. In al deze dingen zegevieren wij glansrijk. Of zoals het er vroeger stond: ‘in dit alles zijn we meer dan overwinnaars’. En dat is toch net een iets preciezere

vertaling. Maar natuurlijk ook een vertaling die problematisch is. Want hoe kun je meer zijn dan een overwinnaar? Als je gewonnen hebt, heb je gewonnen. Wat is er dan nog meer?

Het 'meer' is dit. Het lijden waar je mee geconfronteerd werd en waarmee de satan hoopte je van God te vervreemden, dat lijden heeft je juist dichterbij God gebracht. We hebben moeten ervaren dat we zelfs geen oplossing meer zagen en we hebben de handen uitgestrekt naar de Here. En de Here heeft ons op zijn tijd gered. Dus de duivel verliest niet alleen als we stand houden in geloof, maar hij moet zelfs knarsetandend toezien hoe we juist sterker uit de strijd zijn gekomen. Meer vertrouwen in de Here hebt gekregen. Meer open staan voor Gods liefde en genade.

Als de Here ons lijden toedeelt komt dat niet voort uit gebrek aan liefde voor ons. Het komt uit zijn goede Vaderhand. Wat voor lijden dat ook is. Of het lijden is door natuur-rampen, door ziekte, of doordat mensen je laten lijden. De Here staat er nooit buiten. Denkt u bijvoorbeeld maar aan het lijden waar Jozef mee te maken kreeg. Zijn broers verkochten hem aan slavenhandelaren. De vrouw van zijn baas Potifar liet hem in de gevangenis gooien op basis van een leugenachtige beschuldiging. Toch zegt Jozef dat God hem naar Egypte heeft gebracht.

God deelt ons lijden toe, omdat Hij ons wil laten groeien in geloof. Omdat Hij ons wil leren nog meer zijn genade te zien en te ervaren. Van nature zijn onze verwachtingen van God vaak te klein en willen we nog veel te veel zelf de controle over ons leven houden. Door lijden slaat de Here onze deze ingebeelde controle uit handen om te leren leven aan zijn hand. Door lijden getuigt de kerk in deze wereld dat ze een schat heeft ontvangen die alle schatten van deze aarde te boven gaat. We hoeven het lijden niet te zoeken, maar we hoeven het ook niet te vrezen. Want alles is in de hand van onze grote Almachtige Vader in de hemel.

Amen